

V sredo, 6. marca, je v Trubarjevi hiši potekalo novo predavanje iz cikla **Zadnja plat**, v katerem stripovska kritičarka in raziskovalka

Pia Nikolič

predstavlja stripe, ki si jih je mogoče izposoditi v

Mestni knjižnici Ljubljana

Tintin

je francosko-belgijski komični strip za otroke

Georgesa Remija – Hergéja

(1907–1983). Hergé je odraščal v konservativni družini, kariero je začel že zelo zgodaj (v osnovni in srednji šoli), v skavtskih revijah je objavljaj stripe, kot je na primer

Totorjeve dogodivščine

. Gre za t. i. rotmanovsko slikanico, kjer je tekst v celoti zapisan pod okvirčki, strip je izhajal med letoma 1926 in 1929, eden izmed t. i. tintinologov pa o njem pove, da »se bere, kot da bi odrasel človek pripovedoval zgodbe iz vesternov otrokom«. Do leta 1940 so vsi njegovi stripi črno-beli, kasneje pa jih pobarva (razen prvega Tintina,

Tintin v Sovjetski zvezi

, ki je doživel ogromno negativnih kritik).

Med letoma 1929 in 1976 je izšlo vseh 24 stripov o Tintinu, vendar pa so prvi trije pretirano ideološki. Nikolič je na tem mestu skritizirala slovensko založniško odločitev, da so po izdaji vseh dogodivščin o Tintinu na koncu prevedli ravno te prve tri, ki so dobili celo nagrado **zlata hruška**

verjetno na račun ostalih, a si je gotovo ne zaslužijo. V knjigi

Tintin v Sovjetski zvezi

mladega novinarja Tintina pošljejo v Sovjetsko zvezo, kjer ga takoj začnejo loviti in hočejo ubiti, kmalu pa tudi ugotovi, da so tovarne samo kulise. Pravzaprav ni nobene zgodbe, le sporočilo, da Sovjetska zveza ni, kar smo mislili. Strip je poln sovražnosti, ideološkosti in antikomunistične propagande. Podobna situacija je tudi z drugim delom,

Tintin v Kongu

, kjer je Tintin veliki beli impersialistični rešitelj, celo predava otrokom v tamkajšnji šoli, čeprav je enake starosti kot oni, lahko bi celo rekli, da gre tu za moment krščanskega misijonarja. Med

letoma 1936 in 1957 Hergé ustvarja tudi strip

Jo, Zette in Jocko

, kjer gre za praktično enako formo – brat in sestra rešujeta neke zločine ali zagonetke, za domačo žival imata šimpanza, vsebuje pa tudi veliko klišejev tistega časa. Zelo podoben je tudi strip

Les exploits de Quick et Flupke

, kjer dva nagajiva fanta pri dogodivščinah spremlja in tudi lovi policist.

Leta 1935 izda petega v seriji stripov o Tintinu, *Sinji lotos*. V tistem času je študiral slikarstvo, kjer je spoznal tudi študenta s Kitajske, ki ga je postavil na trdna tla glede nepoznavanja drugih kultur, zato pričujoči strip velja za njegovega najbolj kvalitetnega, saj se vidi, da je kitajsko kulturo raziskal. To je popolnoma novo, ne gre samo za smešenje kultur, ampak za pravi pustolovski pregled, ki satirizira evropski način mišljenja o Kitajski v tistem času. Gre tudi za prvi strip, kjer ima Tintin že od začetka namen pustolovščine. V tem času pridobiva Hergé večjo in večjo publiko. Ko leta 1940 Nemci okupirajo Belgijo, začne objavljati v nacističnem časopisu *Le Soir*

in zaradi tega ga kasneje zaprejo. Vendar pa je v tistem času že tako znan, da ga izpustijo brez posledic. Leta 1950 ustanovi

Studios Hergé

, kjer še vedno riše sam, a ima zaposleno že veliko ekipo ljudi. Konec 50. let izide

Tintin v Tibetu

, ki je bolj razgiban, po njem pa postanejo bolj neizraziti. Hotel se je tudi uveljaviti kot abstraktni umetnik, kar pa mu do smrti ni uspelo, ostal je le nedokončan osnutek za nek bolj abstrakten strip.

V Bruslju obstaja tudi njegov muzej, tam namreč Tintin velja za pravi fenomen. Ob pogledu na pregledno tablo iz muzeja je mogoče ugotoviti, da je po prvih treh slabše sprejetih stripih Hergé vpeljal tudi veliko več likov, recimo **policista Petka in Svetka**, ki pregone naredita bolj zabavne in spreminjata tempo branja. Resnejši lik je kolerični in nad alkoholom navdušeni

kapitan Haddock

, bolj zabaven pa gluhi

profesor Sončnica

. Tu je seveda še Tintinov

pes Švrk

, ki velikokrat reši brezupno situacijo; njegove misli vidimo v oblakih,

Tintin

pa ga začuda ne razume. Glavni pa je seveda Tintin, ki je pomemben tudi zato, ker so njegova čustva brezizrazna in jih lahko sami apliciramo ob branju, nastal pa naj bi na podlagi Hergéjevega mlajšega brata. Po vojni je izdal še deset albumov, med katerimi je največ samostojnih, nekateri pa imajo tudi nadaljevanja (na primer

Odprava na luno

in

Pristanek na luni

), zadnji pa je

Tintin in gverilci

. Sicer se je Tintin prodal v skupni nakladi 250 milijonov izvodov in je preveden v sedemdeset jezikov. Za konec je Nikolič Hergéja primerjala še z

Waltom Disneyjem

, saj sta bila sodobnika, in opozorila na kar nekaj izstopajočih povezav; oba sta v svojem času znana in uspešna ter imata kasneje veliko posnemovalcev, oba sta politično konservativna, podpornika fašizma, antikomunista, v njunih delih je veliko šovinizma, tudi njuna glavna junaka se pojavita skoraj istočasno (

Miki Miška

leta 1928 in Tintin leta 1929). Čisto na koncu pa je povabila še na naslednje srečanje, ki bo potekalo čez dva meseca in bo tudi zadnje v letošnjem ciklu.

Avtorica poročila: Veronika Šoster

Dogodek: 6. marec 2019

{fshare id=3555}